

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 8 Kor.
Fél évre . . . 4 "
Negyedévre . . . 2 "
Egyes szám ára 20 fill.

Előfizetési díjak a kiadó-
hivatalba küldendőik.

BUDAFOK ÉS VIDEKE

Hirdetési díjak:

Egész oldal . . . 32 Kor.
Fél oldal . . . 18 "
Negyed oldal . . . 10 "
Nyolczad oldal . . . 6 "
Tizenhatod oldal . . . 3 "
Nyílttér sora 60 fill.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS VEGETARTALMU LAP.

Megjelenik minden hó 4 vasárnapján.

Felelős szerkesztő:
FRANK FERENCZ.Társzerkesztő:
KLÉGER BÉLA.Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budafok, Fő-utca 119. szám.

Kérelem olvasóinkhoz.

Fölkérjük az előfizetési díjjal hátralekban lévő t. olvasóinkat a díjak mielőbbi beküldésére. A kik esetleg nem akarják lapunkat tovább járni, úgy kérjük, hogy a czimszalagra sziveskedjenek reáírni hogy „nem fogadom el“ és a lapot így visszaküldeni, mert ellenesetben a lap küldetését kell hogy vélelmezzük, mi a jövőben úgy az egyesekre, mint reánk kellemetlenséggel járhatna, mit pedig elkerülni óhajtunk.

A magyar közönséghez.

Ma már minden intézmény államosítva az állam kezében van; más nem marad hátra, mint az állam államosítása.

Ebből kifolyólag azt hinné már most az ember, hogy valamely intézmény csak akkor lehet igazi, állandó s czéltérő, ha azt az állam veszi kezébe. — Oh nem! Dejszen szép mulatság volna, ha mindent az állam venne kezébe! Oda volna a polgárok minden jövedelmi forrása, mely ugyis eléggé megnyirbált.

A legfőbb jövedelmi források: kereskedelem és ipar túlnyomó része az adófizető polgároktól elvonva, állami kezelésbe vétetett. Ezek p. o. regale, vasutak, dohány, — sójüvedék, fogyasztási adó, állami erdészet, bányajövedelem, örökösödési, — átíratási, — bélyeg stb. illetékek, úgyszintén a gőzhajozási vállalatok jelentékeny része, továbbá vasipar, különféle gépgyártás, pósta, távirat, telephon stb. stb.

Ime kell-e ennél több? Félő nagyon, hogy e téren a válság tetőpontját fogja

elérni és ekkor hiába kapkodunk fűhöz — fához. A törvényhozásnak, a kormányának bármi uton — módon adó, s különféle engedmények által segítenie kell e bajon.

A szó szoros értelmében vett alsó osztály helyzetéről nem is szólunk; ismeretes annak nyomasztó helyzete, melynek ezrei huzamosabb vagy rövidebb ideig munkanélküliekké lesznek. De a földbirtokos középosztálynak sem jobb a helyzete, — mely a nemzet államfeutartó elemét képezi, — ennek lábai alól is nagyon kezd szaladni a föld. — Drága pénz nyomása alatt állunk úgy, hogy nem túloz az ember, ha azt mondja hogy ez a körülmény ép oly zavarólag hat és épen oly káros a népek gazdasági életére, mint egy nagy háború.

Pedig, — sajna — ilyen a helyzet képe az ipar és kereskedelem minden ágában!

Segítségre kell, hogy jöjjön az állam s minél hamarabb, mert „bis dat, qui cito dat,“ — kétszer ad ki gyorsan ad

Már ez évben kellene az adót a lehetőségig csökkenteni, remkülömben az ingatlan átíratási díjakat, — melyek túlmagasak s így az eladást megnehezítik — kellene a régi összegre leszállítani. Ez olykép volna fokozatosan elérhető, hogy az ingatlan, mely két éven belül eladatik, a legkisebb illeték, négy évig aránylagosan magasabb, s így tovább a legmagasabb átíratási díjig emelkedhetnék, de olyképen, hogy ez a 4%-ot akkor sem haladná meg.

Még igaztalanabb az ingatlan be-

kebelezési illeték kiszabása, mert ez annyiszor fizetendő, a hányszor az ingatlan tulajdonost cserél.

Méltányos volna, az ingatlanra kölesönt felvevők helyzetén is enyhíteni, miután a kölesönt igényelő egyének a hitel igénybevétele annélkül is rossz anyagi helyzetét bizonyítja, de meg az illető a kölesön utáni nagy kamatok és az ezekkel járó illetékekkel így is túl elterhelve van. Ezek az ingatlan birtokosok azokkal a birtokosokkal szemben, kik kölesönre nem szorultak, nem versenyezhetnek, miért is tehát ezeket közterhekkel még jobban megszorítani méltánytalan.

Gondoskodni kellene továbbá arról, hogy az iparosok és kereskedők könnyebb úton juthassanak iparengedélyhez és hogy különösen ne legyenek kitéve a hatóságok és tisztviselők eléggé ismeretes, folytonos zaklatásainak, mely körülmény által az iparosok és kereskedők vállalataik tovább folytatásától kedvüket veszítik és így üzletüket feladni és egy jobb hazát keresni kénytelenek.

A kis és nagy ipar fejlődését nagyban elősegítené a kivitelre szánt honi gyártmányok szállítási díj visszatérítése. Ha ez keresztül vihető lenne, ugy hazánk gazdasági jóléte nagyban emelkednék; tőkénk nemcsak, hogy külföldre nem vándorolna, hanem ellenkezőleg a külföldiek — ide bejöve — azt csak gyarapítanák.

Sürgős intézkedés válik szükségessé a hazai fürdőhelyeknél is. Hazánk bővelkedik gyógyfürdőben. Csakhogy egyet is említsünk itt van Cirkvenicza, melynek hullámverése

A „Budafok és Vidéke“ tárczája.

Csak higgy és remélj!

Mit álmodtam?

Künn voltam a zöld erdőben; elpihentem a puha pázsiton, s hallgattam a fülemle csatogását. Lelkem ábrándokba merült, s képeket alkotott magának, melyekből kiolvashatja az élet titkait, s köszönút fonhat a reménysugarakból, melyeket homlokára küldött a mindenek Ura. — Amde lassan kód ereszkedik a földre; a nap elsötétül, s szívem hevesen dobog. Fáj a lelkem. Egy különös érzés elszibbasztotta összes idegeimet. Fejem zúg; karom reszket, mikor a tollat kezembe veszem. A madarak esiesergése nem lelkesít; a falevél zörgése megriaszt; a máskor kedves természet bájai elől a rideg sziklák közé menekülök, hol a vadak ordítása, a sas rémes sikoltozása, villámcsikázása záporzuhogás, földindulás, esillaghullás, mind — mint engem kaczagnak! . . . Sójaj kél ajkainon: Istenem hát nem volna már semmi, a mi lelkem nemesebb húrjait rezgésbe hozni, nem volna már könyörület az egész mindenségben? Megérdemeltem sorsomért, hogy minden csak engem kaczagjon? Hiszen türelmes voltam én a végtelenig. Ha szidtak, én is könyeztem; ha örültek a sorsüldözöttnek, osztottam örömeimben, s mégis . . . mégis mi fáj nekem? . . . Az élet. Igen egy zaklatott kedély háborog, melynek többé nincs világa, mely előtt a tündér szép liget, — az örömek boldog hazája

— pokollá változott. Kezem önkénytelenül fegyverem után nyult. Néztem . . . néztem hosszasan, s azután kaczagtam, sírtam, lár-máztam, őrzöngtem. Szemeim megnedvesedtek; eszembe jutott a múlt, s jövő. A múlt ábrándjai, a jövő kétségbeesítő alakjai vigyorogtak felém. Láttam a túlvilág ördögeit: láttam a ködszerű nymphákat az erdő galyai közt elsurrani; megnyílt előttem a föld; sikoltás, jajgatás hangzott mindenünnen; tündéri szépségek vettek körül, s nyakamba fonták keeses karjaikat; esőkökkel halmozták el izzadó homlokomat; daloltak, susogtak, hogy mily szép meghalni, s minő boldogság vár a szenvedésekért! . . .

De im a sok közül kiválik egy vihartépet régi ismerős; fülemhez hajol és lassan oda súgja „Csak higgy és remélj!“

Ki ez? . . . De minek is kérdezem? Szegény leány volt, s most itt az erdők sűrűjében a vadakkal egy tanyán lakik.

Elmondjam történetét? Hiszen olyan egyszerű kis história az! Mikor még ott a porban játszadoztunk, vidám kis kedves gyermek volt. Ártatlan arezán a lélek tisztasága tükröződött vissza; szemében a mennyország lakozott. Pí-czike kis kaesói hányszor megezírógatták arcomat; azok a kis beszédes ajkak hányszor mondták: Pista te! gyere játszani! És milyen boldogok voltunk, mikor a libásztorkodás mellett gyöngyvirágból koszorut fontunk egymás homlokára, s míg ő boldog mennyasszony, addig én vőlegény voltam. — De hát mit tehetünk arról, ha olyan bohókás ez az élet! Egyiknek bőven fizet, a másiktól pedig azt a boldogságot is megtagadja, hogy örülni tudjon az életen!

Barátok voltunk. Mienk volt az élet minden örömeivel. Egy szép napon el kellett válnunk. Én keletnek vettem utamat, s hajóztam ez élet tengerén, mint az avatatlan kormányos, s bizony nem egyszer szirtokba ütközött az a gyenge kis csónak, melyet képzeletem tákolt össze. — Megviselt a sors. Beteg voltam, s az édes szülői karok közé vitt a szeretet. Oda jutottam tehát újra, hol annyi évekkal azelőtt boldog napokat éltem át. S mi várt reám? Az én egykori barátném örömprepesve futott hozám; örömeiben nyakamba borult, s szinte nem tudta elmondani, hogy ő a legboldogabb, mert pár hét — és megkapja azt a pártát, mely után oly sokan epednek.

Tehát — gondolám — ártatlan szíve a szerelem édes karjai közt a boldogság netovábbját élvezi.

A napok lassan — lassan multak. A természet szép zöld köntösbe öltözött, s a díszes virágok koszorut fontak homlokára. Az ég azúrkékje úgy mosolygott az árva földre, mintha minden kincsét annak göröngyein őrizgetné. A szellő susogott; a távolban szerelmes bojtár tilinkója mélabús hangokkal tölté be a légűrt. Minden örült, csak én, egyedül én nem tudtam vigadni. Valami különös sejtélem úgy elfogta szívemet hogy gondolatim teljesen megzavarodva egy örületes chaoszba olvadtak össze. Csak vissza! vissza! — hangzott mindenünnen, s én egyenesen egy csinosra meszelt kis házba léptem, hol a szép Juliska már ünnepi díszben volt. Olyan volt, mintha az Isten egy angyalt küldött volna a földre, hogy megmutassa, milyenek legyenek az emberek. Épen most tűzték

sokkal erősebb mint Abbáziáé, sótaralma nagyobb mint Ostendeé. Méltán csodálatba ejt minket az a sajnálatos körülmény, hogy annyi sok milliót költenek el hazánkbeliek a külföldön és egyik sem gondol arra, hogy a mit külföldön keresett, azt itthon is megtalálhatta volna.

Szóval nem rózsás jelenlegi helyzetünk, sem az ipar, sem a kereskedelem sem a gazdálkodás.

Hosszú volna felsorolni azon ipar és kereskedelembe vágó intézményeket, melyek ma oly megrongált állapotban vannak, s a melyek megjavítására módott kellene találnunk.

Az adófizető polgárok legjogosultabb, s legégetőbb kívánalma volna az, hogy körükből egy független gazdasági organum, ellenőrző bizottság szerveztessék, melynek tagjai tekintélyes, hozzáértő, kereskedelmileg és technikailag képzett egyének — minden megyéből egy — lennének. Ez volna hivatva a kapcsolatot létesíteni az iparos, a kereskedő polgár és a kormány között; ez a polgárok tulterheltségén javítani, ennek keresztülvitelében a minisztériumokkal tárgyalni. Ez a választott bizottság képezné a legmagasabb fórumot, mely csak a képviselőház által volna felelősségre vonható, s melynek elnöke havonként tenne jelentést a képviselőháznak a gazdasági állapotokról. Ezen bizottság fel lenne hatalmazva mind a minisztériumnál, mind a megyéknél, városoknál az illető miniszterek jóváhagyásával rendelkezni.

Egy ilyen függetlenül, önzetlenül, tervszerűen, s célirányosan működő organumra, mely gazdasági tekintetből az egész országra lesz hivatva eljárni, égető szükségünk van, mert különben az állapot marad a régi.

De hogy teljes sikert érjünk el, erre nézve a kormánynak s a nagy közönségnek — értve — a magyar társadalomnak közreműködése szükségeltetik. Hisz egy csapás sem borzasztóbb, mint az egyes népek, államok vagyoni viszonyainak megromlása; és ha a tulterheltség hosszasan eltart,

akkor az a munka beszüntetésére, vagy nagyban való korlátozására vezet; ezzel pedig ezrek és ezrek vesznek kenyerüket. — Magyarország most épen ily körülmény közt van!

A magyar társadalomhoz és a tisztelt honatyákhoz szólunk tehát: vegyék fontolóra az elmondottakat!

X.

H I R E K.

— **Községi tisztújítás.** A biai járás főszolgabírája Budafok községben a lejárt megbízatású községi képviselők választásának határnapjául a f. év február hó 6-ik napját, a községi eljárás választására pedig ugyanazon hó 8-ik napját tűzte ki. A választás a község-házánál fog megtartatni.

— **A pénzügyi viszonyok javulása.** Végre valahára jobbra kezdenek fordulni feszült pénzügyi viszonyaink. Frissítőleg hat eladósodott hazánkra azon körülmény, hogy az osztrák-magyar keresk. bank leszállította a kamatlábat úgy, hogy jan. 23-ától kezdve váltók és értékpapírok leszámításáért 5%-ot; állami záloglevelekre felvett kölcsönökért 5 $\frac{1}{2}$ %-ot és más értékpapírokra felvett kölcsönökért 6%-ot számítanak. Nagy szükség is volt erre; az ipar, kereskedelem rendkívül pangott. Feszült pénzügyi viszonyainkból okulhatunk a jövőre nézve, hogy nagyobb takarékoságot, tökélyűtést, valódi üzleti szellemet fejtsünk ki, különösen a középosztálynak, a hivatalnok karnak, gazdának, iparosnak, kereskedőnek kell erre törekedniök, hogy elérhessük azt, a mire oly hön vágyakozunk: t. i. az önálló vámterületet. Jegyezzük azonban jól meg, hogy az önálló vámterületnek első feltétele: a pénzbeli függetlenség; ezért van szükségünk tőkegyűjtésre, takarékoságra, igazi üzleti szellemre!

— **A „Török-Bálinti Szent Ignác temetkezési-egyesület”** f. hó 28-án tartja rendes évi közgyűlését a törökbálinti rom. kath. iskolában. Tárgysorozat: 1) Jelentés az egyesület vagyoni állapotáról az elmúlt évben. 2) Indítványok.

— **Az I. budafoki betegséggyógyító és jótékonyági egyesület** február hó 4-én kezdi működését a Schmidt Ferenc-féle vendéglőhelyiségben. Miután január 21-ével az eddig itt működött „Este” hadastyán egyesület működését beszüntette, a megkötött szerződés értelmében az I. budafoki betegséggyógyító és jótékonyági egyesület átveszi az összes tagokat kik díjaitat rendszeresen befizették volt, minden beiratási díj nélkül és nyújtja az alapszabályokban biztosított kedvezményeket. Az újonnan belépni szándékozó tagok azonban kötelesek az alapszabályokban megállapított beiratási díjat fizetni, és 8 heti befizetés után

részesülnek az alapszabályokban biztosított kedvezményekben. Beiratkozni lehet vasárnaponként d. u. 3—6 óráig az együleti helyiségben. Az egyesület orvosa: Dr. Berár Gyula. Felhívjuk ezennel a budafoki nagyjérdemű közönség figyelmét, s remélni merjük hogy kellő pártfogásban fogja részesíteni annálisinkább, mivel ez az első önnálló betegséggyógyító és jótékonyági egyesület Budafokon.

— **A „Jenő-telki temetkezési egyesület”** f. hó 30-án tartja X. évi rendes közgyűlését melyre a vidéki tagok is tisztelettel meghívotnak.

— **Ipartestületi közgyűlés.** A budafoki ált. ipartestületi elöljáróság január hó 10-én tartott ülése alkalmával az 1899. évre szóló közgyűlés megtartását f. é. febr. hó 11-én d. u. 2 órakor, *határozatképtelenség* esetén pedig febr. 18-án d. u. 2 órakor az Abel József-féle vendéglőhelyiségben határozta megtartani és ezután hívja fel az érdekl. iparosokat, hogy a nevezett napon lehetőleg teljes számban megjelenni sziveskedjenek. Az e célra nyomatott meghívók a napokban fognak szétküldetni.

— **Czáfolat.** Kaptuk a következő levelet:

A „Budafok és Vidéke” című hetilap tekintetes Szerkesztőségének, helyben. Becces lapjának 21-iki számában foglalt „Verseny” jellegű közlésére, van szerencsém tisztelettel értesíteni, hogy hajóink az idén is, a tavaly érvényben volt tavaszi — nyári — és őszi menetrend szerint fognak közlekedni. — Kitérő tisztelettel Geidl Nándor d. g. t. ügynök.

— **Szerelmi dráma:** Schöneck Julia 17 éves jenői születésű eselédleány f. hó 15-ig a fővárosban szolgált és ott egy Wieszt József nevű 18-éves szomori születésű kocissal szerelmi viszonya volt. A leány szülei azonban megtudták ezt és a fővárosból hazahívták és Jenőn adták szolgálatba. F. hó 24-én éjjel Wieszt József egy revolverrel felfegyverkezve a fővárosból Jenőre utazott és ott a leány háló kamra ablakához ment és kérte a leányt, hogy nyissa fel az ablakot, egy utolsó szóra; a leány ezt nem akarta tenni, mire a legény azt mondta, hogy ha nem nyitja fel az ablakot, úgy belő. A leány félni kezdett és sok kérdés után az ablakot felnyitotta, s a legény — aki ugylátszik csak erre várt — az ablakon beugrott és ott a leánynak könyörögni kezdett, hogy térjen vele vissza a fővárosba, de a leány ezt visszautasította. A legény ezután elővette a revolvert és kétszer rálőtt a leányra, aki rögtön elesett; a legény ezt látván magára emelte a fegyvert, de — ugylátszik az utolsó pillanatban még is szépen tünt föl az élete és a golyó csak három fogát törte ki és az arczába egy lyukat furt. A lövésekre az előjött házinep a merénylőt megfogta. Dr. Ozman Mór körorvost is hívták a ki a sebeket be kötötte. A leány most halálán van mert a golyó tüdőjét járta át. A merénylőt pedig a budakeszi esendőrségnek adták át.

homlokára a menyasszonyi fátyolt, mely elkísérje az oltár elé, s onnan a boldog vőlegény karjába; mely tanúja az ártatlanságnak; mely kihirdesse a világ előtt, hogy most viszik el a falu gyöngyét, a gyönyörű kis Juliskát.

Várnak, várnak. Az óra midig egygyel többet üt; az eperfán szarka zörög; az eresz alatt verebek csirepelnek; az ég lassan beborul. Mindenki nyugtalan. Mi történik? Hol a vőlegény? s e szóra fölsikolt a gyermek és életelenül hanyatlik a pamagra. — Egy székér zökögött ablak alatt, s benne két esendőr között vitték vértől pirosuló ruhában. Az elkomorult arcok kérdőleg tekintenek egymásra, s az utca zajában hallhatók az irigység gunykiáltásai.

Leirhatlan az, mit lelkem érzett. Egy pillanatra mintha az élet szállt volna el belőlem, mozdulatlanul neki támaszkodtam a kapufélfának, azután mint az örült, rohantam a falu házához. Itt megtudtam mindent. A szerencsétlen megölte saját atyját... megölte örült haragjában; gyilkossá tette a szerelem, mert az apa büszkesége gyalázzal illette azt az erényt, melynek ő oltárt emelt, s melynek a bodogság áldozatát mutatta be; megsemmisítette, mert a nemesi ezimer utjában állt... s most ott sír a börtön mohos falai közt, s ha megjelenik szerelme, ha karon ragadja atyja vérző szelleme, arczra borul a hideg köre; szívet markolná át, hogy tövestől tépje ki onnan. S ugye azt hiszitek, megkönyörült rajta a esendes halál? Nem! Irgalmatlan volt hozzá; még gyötörni kívánta, mért szeretett oly forrón, olyan lángoló! Neki kővez kell, melyet úgy vetnek oda, hogy azután ő is téphessen, marhasson rajta egyet. Igen! Meglett a kívánsága; a bi-

Egy borongós reggelen ábrándozva dültem az erdő hús árnyában egy kemény padra. Önmagammal voltam elfoglalva, s nem érdekelt, hogy a világ mit művel a maga megszokott hóbortjaival, midőn hirtelen nagy zápor lepett meg. Egy közeli sziklahasadékba menekültem. — De óh meglepetés! Juliskát találtam ott. Egy hidek kövön ült; arczát kezeibe temette; mélyen gondolkodott. Mellette valami fénylő tárgyat pillantottam meg. Gyilkos fegyver volt, s még mielőtt megakadályozhatott volna, egy pillanat alatt hatalmamba kerítettem. Fölrezzent a megrémült gyermek; rohanni készült, de én karon ragadtam és beszélttem, regéltem neki az élet gyönyörűségeiről. Zokogott, majd megkaczagott; szemei baljósulátlag tekintettek körül, s csak hosszú tusa után engedett szavaimnak. Az ég lassan kiderült, s mikor már a nap is nyugovóra készült, mi ismét a kis házikó előtt voltunk.

A kis lány feledett. Arca újra viszanverte üdeségét; újra dalolt a madarakkal; mígint fonta a gyöngyvirág koszorukat; s ezentul abban lelte örömet, ha engem vigasztalhatott és soha sem feledte el saját szavaimat idézni: „Csak higgy, és remélj!”

Évek múltak ismét. Egy szép napon újra a családi körbe jöttem, hogy most már egészen azé legyek. Bolyongtam mindenütt, de ha a régi kis házikó eszembe jutott, lelkem mindig elkomorult. Miért ne? Hiszen azt suttogják, hogy szép Juliska a rozsz utra tért. Kedvese volt egy fővárosi uracs, kinek virágbokrétái ott hervadtak el a kicsinyke ablakredőli közt. A szép Julis nem mer az emberek szeméibe nézni, tőfáról hurezolta el magát, s az egész világnak mutogatta, hogy ez az ember megölte atyját...

mert hiszen mindenki ujjal mutat rá: ime a falu gyöngye!

Történt, egy szép napon látogatóba mentem Juliskákhoz. Üres volt a ház. Öreg Jóska bácsit csak nagy üggyel-bajjal találtam föl. Komor arczal fogadott, s mikor végre hosszas hallgatás után megszólalt, rémület fogta el lelkemet. Egy kisdre mutatott, s azután könyezett.

— **Eltűnt a hálátlan — folytata tovább —** Isten tudja, merre vezette sorsa! Egyszer csak arra ébredtem, hogy üres a kunyhó, s az én leányom nincs többé sehol!

Vigasztalni akartam; hej pedig az én szívem legjobban érezte, mily keserves ily nagy fájdalom közepett irt esepgetetni a fájó sebre, melynek egyedüli vigasza az lenne, ha a halál angyal eljönné és karjaiba venné a szerencsétlen halandót, kinek egyetlen kincsét, szeme fényét rabolta meg a kegyetlen sors. — Elméláztam néma bánatomban, s vártam, mit hoz a jövő. — A nagy város zajába vegyültem. Tanultam és okultam. A csapások edzettek, s ha szívem elszorult, vigasztalt az öntudat, hogy van még egy jobb sors is, mely talán engem is karjai közé fogad, ha majdan öszülni kezdenek fűtjeim.

Hogy történt, hogy se. A véletlen úgy hozta magával, hogy egy nem épen épületes jelenetnek lehettem tanúja. Erdőben voltunk, mikor nem messze tőlünk vidám csoport úzte kaczerabbnál kaczerabb játékait. Közelebb jöttünk, s egyszerre szemben találtam magamat egy olyan alakkal, ki csak akkor érzi jól magát, ha mulathat, kinek összes vágya csak egyben öszpontosul: a túlhajtott szerelem boldító örömeiben. — Irtózatossá kacraj, s utána

— **Figyelmeztetjük** azon kis mértékben elarusítókat, kik kávéház-, ezukrász-, vagy szatós üzletükben szeszes italok kis mértékben elarusítása mellett poharazás és utazán át való kimérésre is engedéllyel bírnak, hogy ezen engedélyük a f. év január 31-én érvényét veszíti, s ezen legvégső határidő az, melyen belől bélyegmentes nyilatkozattal engedélyük megújítását, — illetve a korlátolt kimérési engedély megadását kérelmezhetik.

— **Korcsmárosok veszedelme.** A f. év és hó 8-án tartott megyebizottsági közgyűlésen rendkívül érdekes rendelet adatott ki, mely bizonyára élénken fogja érdekelni a korcsmárosokat. Ugyanis a 127/900. határozat kifejezetten megtiltja, hogy a gyermekek korcsmába menjenek, meg azon okból is, hogy szüleiüknek visznek szeszes italt. Betiltja a rendelet az ú. n. „legény-nyé avatás” rossz szokását is és különös súlyt fektet arra, hogy a korcsmában elfordulhatók, erkölcsösítő jelenetek ne történjenek. A korcsmárosokat legközvetlenebbül érintő intézkedés a rendeletben az, hogy a reggeli és délutáni istentisztelet alatt korcsmának nyitva nem szabad lennie. Megemlítjük, hogy az előjárások kötelesek kebelükből egy tagot kijelölni, ki a most jelzet rendelet pontos betartására a legszigorúbban felügyelni és esetleg jelentést tenni köteles.

— **Csendélet Jenőn.** Fallabék József cipész a mult héten éjjel 12 órakor haza ment, az utcán három alak egyszerre megtámadta és úgy helyben hagyta, hogy legalább is két hétig fogja az ágát nyomni —

— **Budafoki ker. polgári kör választmánya** január hó 12-én tartott ülésén elhatározta, hogy eddigi helyiségét f. évi május hó 1-től a főutcába, a 71 számú Bleicher Ferencz-féle házba helyezze át. A helyiséget a modern igényeknek megfelelőleg fog átalakíttatni. Ideje volt már alkalmas helyiségről gondoskodni, mert a mostani helyiség sehogysem felelt meg e czélnak.

Vasárnapi levél.

A visszatérés az ősi állapotokhoz, midőn nem volt képmutatás, nem volt etiquette, társadalmi hazugság. — ha szavazásra bocsáttatnák — lesújtó többséggel buknék meg.

Labunszkája orosz tánczosnő az egyszerű erkölcsökhöz akart visszatérni és miként hajdan az erdei nymphák, úgy jelent meg ő is az Opera színpadján. A közönség, — mely bár az utolsó zugig töltötte meg a színházat és gyönyörködött Labunszkájaplasticus formáinak szépségében, melyeket a „fügefalevél” hez czimzett ókori szabó ezégnél készült erépe — tolette igyekezett takargatni, — mégis zúgott és morgott felháborodásának zivatarjában.

Az ősi állapotokhoz akartam visszatérni én is, Adámot szándékozva bemutatni szín-

egy rémületes sikoltás. — Ő volt az, . . . ő! Hiszen nem látjátok, hogyan rohan, menekül? Hogyan takarja előlem arcát, s mint sikoltoz még a messzeségben is, hogy ne hallja a régi kedves szót, hogy ne kelljen többé vigasztalnia, mert hiszen ő vigasz nélkül is boldog volt a boldogtalanok szerencsétlen süppedős pocsolyájában! Nézetek csak! neki nem kell az emberbarát; neki nem szól már fülemile; a falevél zörgése megriasztja és fut a messzeségbe, mert bünt, irtozatos bünt követett el! Koldussá tette lelkét, s nines ember, a ki mondja: megállj te gyarló halandó! van még ut a menekülésre! számokra is teremtett az úr egy kis vigaszt; megtérni, s azután boldogan élni át az életet!

De hagyjuk őt! Neki nem kell már a szeretet; elveté a vigaszt, s örjögő szelleme elragadta, hogy többé ne lássa a becsületes emberek arcát. Dadog, kaczag, sir, s azután tovább rohan! . . .

Pár napra az esemény után szörnyű eset hire hozta igazalomba az embereket. Egy örült leány meggyilkolta gyermekét, és világtalan édes atyját.

Ő volt! . . .

Szelleme most is ott kísért a temetőben; s ha álmodni megyek a zöld erdő sűrűjébe, minden levélzörgésre az ő szelleme surran tova; ha a szellő susogni kezd, mindig az ő szava cseng fülemben: „Csak higgy és remélj!”

Longinus.

padon Évával, nem is paradicsomi keresetlen egyszerűségükben, hanem amint a Madách phantasiája a francia forradalom viharos színhelyére sodorja őket.

Ezt az én visszatérésemet az ősi állapotokhoz ugyancsak leszavazták,*) nem lesújtó többséggel ugyan, de lesújtó tekintéllyel. Pedig én odaképzelttem már magam a párisi Grève-piacra, amint Dantonként dörgöm a század legjelentősebb szavait: „egyenlőség, testvériség, szabadság,*” mire nemesak a körültem lézengő vérszomjas sans-culotte tömeg, hanem Budafok összegyűlt nézőközönsége is egyhangulag rázendített volna a forradalom vérlázító dalára: „fel honfiak, polgárok, talpra!” Ez a jelenet, amikor kicsiny és nagy — ifju és öreg — szegény és gazdag egyesülve tört volna ki a lelkesedés e mámorába, örök példaként élt volna arra nézve, hogy a budafokiak szíve nem kialudt, hanem „szunyadó” vulkán, melyből indításra kitor a lelkesedés tüzes, nem romboló, hanem alkotni képes lávája. Most hogy e jelenet csak hiu képzelt, egy vigasztal csupán, hogy bár Danton — Adám öserejének teljében nem lép elébetek, egy tündérvárban, melynek pillantásaira még a Duna jégtorlássai is olvadásnak indulnak, mégis gondoskodni fog arról, hogy lángra kapjon a ti, igaz hogy nem nagyon tűzfogó szívetek. De míg a Danton dörgő szavátára büszkén lengettétek volna a szabadság fényes lobogóját, e tündérek mézes — mázos szavára, gyújtó pillantására majd — igaz, hogy édes — rabigába görnyedtek.”

*) Kedves egészségére! Szerk.

dr.

Budafoki Vizvezetési Részv.-Társ. Igazgatósági jelentése az 1899. évi üzletéről.

Tisztelt Közgyűlés!

Mintegy 5 évig tartott nehéz küzdelemnek, fáradságos és kitartó munkának első gyümölcsét terjesztjük elő az 1899. évi csonka üzletéről szóló jelentésünkel.

Az elmúlt évek volt fenntartva, hogy közsegünkben a közegészségügy egyik főtenyője, a vízvezeték létesüljön és bár iparvállalatok alapítására épen ezen esztendő volt a legsúlyosabb, mégis a jegyzett részvények utáni befizetések oly sikerrel folytak be, hogy az egész részvénytőkének alig 5/5%-a maradt befizetetlen az év végével.

Üzleti szempontból igen kedvező előjelnek tekinthető az, hogy az előirányzat alkalmával tervezett csőhálózatot kívül oly sokan jelentkeztek vízhasználatra, hogy a tervezett csőhálózatot jelentékenyen ki kellett bővíteni, mi feltétlen biztosítékot nyújt aziránt, hogy a jövedelmezőség is jelentékenyen túl fogja haladni az előirányzatot.

További biztosítást képezi az üzlet jóságának a budafoki villamossági részvénytársasággal — a vállalat egész tartamára — kötött üzemszerződés, melylyel az előirányzott üzemműködésünket jelentékenyen, reducálhattuk; azonkívül a szerződés értelmében gépházunkat és szűrőtelepünket a villamtelep területére építettük, minél fogva szabadon maradt a község által rendelkezésünkre bocsájtott 136. hr. sz. 478 ölnyi telek, mely a község legélénkebb helyen lévén, nemesak tisztviselő épület céljaira, hanem a vízvezeték üzemével összevágó, bármely iparág gyakorlására igen előnyösen lesz értékesíthető.

Megjegyezzük még, hogy a csőhálózat kibővítésére és egyéb beszerzések fedezetére a budapesti első magyar iparbanktól 40,000 korona függő hitelt kellett igénybe vennünk; nem lehetetlen, hogy ezen a czímen még további befektetésekre lesz szükségünk, mert a csőhálózatnak szükségessé váló további kibővítésére a községgel kötött engedély-szerződéssel kötelezve vagyunk. Ezek azonban előnyös megterhelések, mert ezen beruházások után a fogyasztók részéről — kiknek érdekében a kibővítés történik — 12% tisztanyereség biztosítottatik.

A vízvezeték kiépítése 1899. márczius havában kezdődött és október hó 15-ére annyira elkészült, hogy a rendes üzem megindítható és megszakítás nélkül fentartható volt.

A rendes üzemet 92 fogyasztóval indítottuk meg, mely szám a lefolyt téli hónapok alatt — a mikor a vízszükséglet legkisebb — 160-ra emelkedett. Ezen öröndetes jelenség, valamint a minden oldalról megnyilatkozó érdeklődés és a fogyasztók részéről az üzem kifogástalan volta iránt általánosan megnyilatkozó elismerés alap-

jan feltehető, hogy a fogyasztók száma az év folyamán 300-ra emelkedik, mi a jövedelmet jelentékenyen növelni fogja, míg az üzemi költségekben lényegtelen emelkedést fog okozni.

A vízvezeték által termelt és szállított vizet a budapesti nyilvános vegyakisérleti állomáson vegyileg megvizsgáltattuk, a vizsgálat végeredménye a következő: »Ez adatok alapján a viz kifogástalan összetételű ivóviznek mondható.«

Ezek után tisztelettel javasoljuk, hogy a lefolyt két és fél hónapig tartott csonka üzlet az 1900-ik üzletévhez csatoltassék és ily módon osztalék ez évre ne adassék ki és az elért 2350 korona 18 fillér nyereség egyenleg az 1900. évi nyereség számlára vitessék át.

Jelentésünk szives tudomásvételét kérve, méltóztassék részünkre ez évre a felmentvényt megadni.

Kelt Budafok, 1899. december hó 31-én.

Varga József s. k.,
igazgató.

Igazgatóság:

Tahy Iván s. k. elnök. Czermann József s. k. alelnök, Abelesz Zsigmond s. k., Endresz Márton s. k., Louis François s. k., Bleicher Márton s. k., Heller Iván s. k., Ritter István s. k., Miklósy Lajos s. k., Bründl János s. k., Prindl Nándor s. k., dr. Eötvös Bálint s. k., Steiner Mihály s. k., Waltz Antal s. k., Grassl Hugó s. k., Seybold Frigyes s. k., Dietzl Victor s. k.

Felügyelő-bizottság jelentése.

Tisztelt Közgyűlés!

Az igazgatóság által elénk terjesztett 1899. csonka üzletéről szóló mérleget és veszteségnyereség számlát behatóan átvizsgáltuk, azokat a kereskedelmi törvény vonatkozó követelményeinek teljesen megfelelőnek, a fő- és segédkönyvekkel megegyezőnek és helyesnek találtuk.

Az igazgatóságnak azon indítványához hogy az 1899-iki csonka üzlet az 1900-iki üzletévhez csatoltassék és hogy az október 15-től december 31-ig terjedő üzem után elért 2350 korona 18 fillér tiszta nyereség a jövő évi nyereség számlára vitessék át, — hozzájárulunk és kérjük a tisztelt közgyűlést, hogy ezen jelentésünk alapján részünkre ez évre a felmentvényt megadni méltóztassék.

A felügyelő-bizottság:

Bossányi Gusztáv s. k. elnök, Mészáros Zoltán s. k., Edlmayer József s. k., Handl György s. k., ifju Eberhardt Vilmos s. k., Kahn Károly s. k.

Meghívó.

A budafoki vízvezetési részvénytársaság igazgatósága tisztelettel meghívja a t. e. részvényeseket az

I-ső rendes közgyűlésre,

mely 1900. február hó 3-án délelőtt 10 órakor Budafokon a Wagner-féle vendéglő nagy termében tartatik meg.

NAPIREND:

1. A közgyűlés határozatképességének megállapítása.
2. Egy jegyző és két jegyzőkönyvhitelítő választása.
3. Az igazgatóság jelentésének tárgyalása, a mérleg megállapítása.
4. Határozathozatal a nyereség hová fordítása iránt.
5. Három igazgatósági tag lemondása feletti határozathozatal és egy igazgató választása.
6. A felügyelő bizottság díjazásának megállapítása.
7. Egy rendes- és két pótló felügyelőbizottsági tag választása.
8. Esetleges indítványok.

Azon részvényesek, kik ezen közgyűlésen részt venni szándékoznak, tartoznak az alapszabályok értelmében részvényeiket legkésőbb 1900. évi január hó 28-ig bezárólag a társaság irodájában, vagy a Budafok és Vidéke takarékpénztárnál Budafokon, vagy pedig az első magyar iparbanknál Budapesten a szelvényekkel együtt elismervény ellenében letétbe helyezni.

Ezen elismervény előmutatása mellett a szavazati jegyek a társaság irodájában február hó 2-ig bezárólag átvehetők.

Az 1899-iki csonka üzletéről szóló zármérleg, valamint a reá vonatkozó felügyelő bizottsági jelentés és az igazgatóság jelentése 1900. évi január hó 25-től kezdve a társaság irodájában és a budafoki takarékpénztárban Budafokon, valamint az első magyar iparbanknál Budapesten betekinthető.

Budafok, 1900 január hó 17.

A budafoki vízvezetési részvénytársaság igazgatósága.

Virág Sándor

műkertész.

Budafok, (Hándl-féle ház) 814. szám.

Elvállal, menyasszonyi és bál csokrok izléses elkészítését valamint alkalmi és gyászkoszorúk pontos szállítását.

BUDAFOKI VIZVEZETÉKI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG.

Vagyon Mérleg-számla 1899. december hó 31-én.

Teher

Tartozik Veszteség-Nyereség számla 1899. okt. 15. dec. 31-ig. Kiveve

Folyó-szám	kor.		Folyó-szám	kor.		Folyó-szám	kor.		Folyó-szám	kor.	
	fill.	kor.		fill.	kor.		fill.	kor.		fill.	
1	2170	54	1	400000	—						
2			2	40000	—	1	800	—	1	4768	78
3	380000	—	3	2350	18	2			2	11	20
4	20000	—				3	800	—			
5	3400	—				4	220	—			
6	6017	68				5	127	80			
7	871	88				6	482	—			
8	2209	30					2350	18			
9	725	20									
10	643	60									
11	3000	—									
12	395	02									
13	20000	—									
14	1185	30									
15	503	66									
	1228	—									
	442350	18		442350	18		4779	98		4779	98

Budafok, 1899. december hó 31-én.

Varga József s. k. igazgató.

Igazgatóság:

Tahy Iván s. k. elnök, Czermann József s. k. alelnök, Abelesz Zsigmond s. k., Endresz Márton s. k., Louis François s. k., Bleicher Márton s. k., Heller Iván s. k., Ritter István s. k., Miklósy Lajos s. k., Bründl János s. k., Prindl Nándor s. k., dr. Eötvös Bálint s. k., Steiner Mihály s. k., Waltz Antal s. k., Grassl Hugó s. k., Seybold Frigyes s. k., Dietzl Victor s. k.

Ezen mérleget és veszteség-nyereség számlát alaposan átvizsgáltuk, azokat a fő- és segédkönyvekkel megegyezőknak és helyeseknek találtuk.

A felügyelő-bizottság:

Bossányi Gusztáv s. k. elnök, Mészáros Zoltán s. k., Edlmayer József s. k., Handl György s. k., ifjú Eberhardt Vilmos s. k., Kuhn Károly s. k.

Diszoklevél:

Liszaon 1890.

Bordeaux 1896.

Páris 1896.

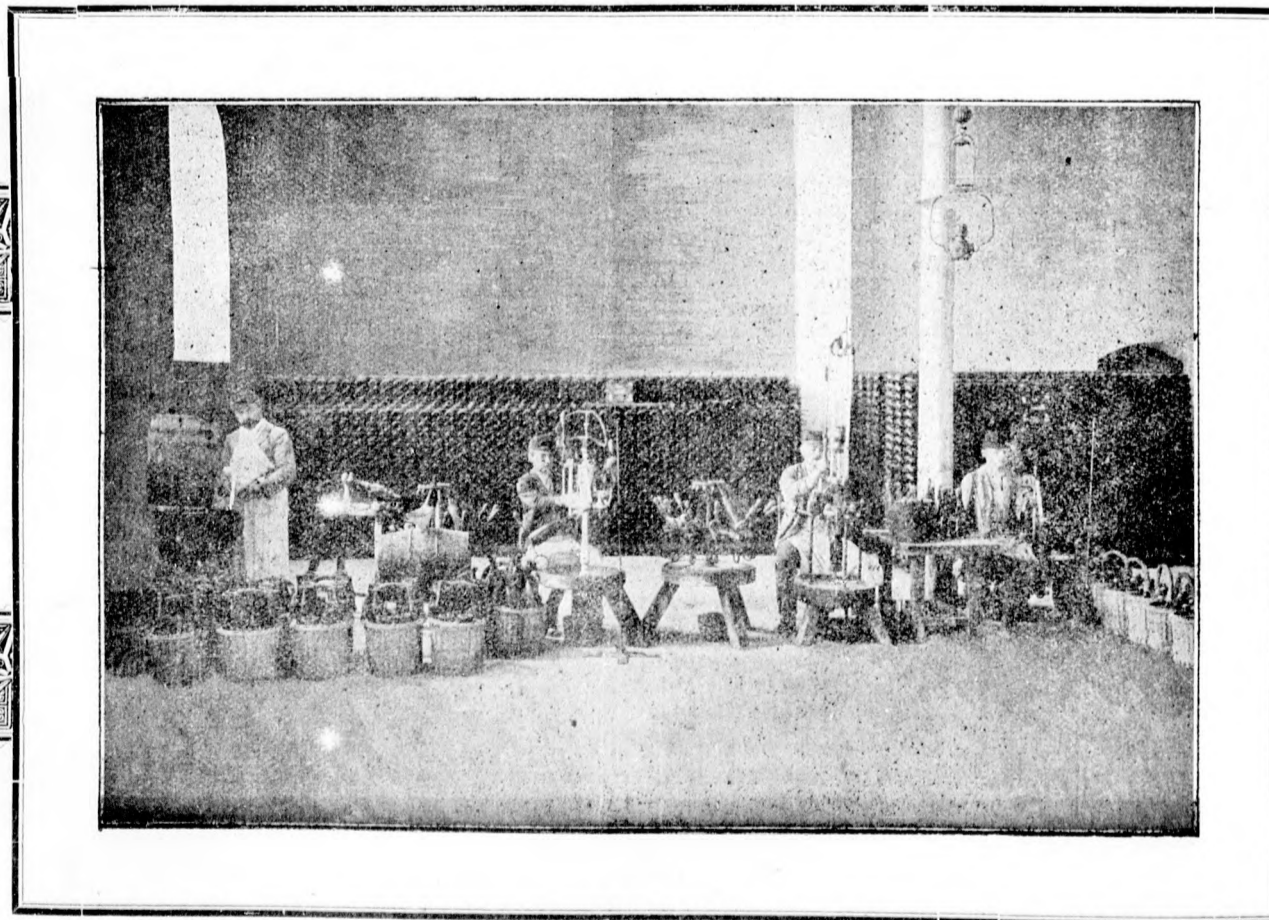
Francia pezsgőbor gyárosok

FRANÇOIS LAJOS és Tsa

császári és királyi udvari szállítók

BUDAFOK (PROMONTOR.)

Aranyérmek
elsőrangú kitüntetések:
Páris, Nizza, Temesvár,
Antwerpen, Budapest,
Marseille, Brüssel, Bécs.

A pezsgőbor likörözése.

Kiadja Leopold és Frank könyvnyomdája Budafokon.